

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6030/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Јањушевић, адвокат из ..., против тужене „АИК банке“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Зорица Томашевић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1213/19 од 30.01.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1213/19 од 23.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1213/19 од 30.01.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1213/19 од 23.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1213/19 од 30.01.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1213/19 од 23.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Ваљеву П 1187/19 од 18.11.2019. године, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа наплатом фиксне накнаде за обраду кредитног захтева исплати износ од 6.750,00 динара, са законском затезном каматом од 20.04.2018. године до исплате, као и наплатом накнаде за администрацију кредита исплати износ од 1.432,37 динара, са законском затезном каматом од 20.04.2019. године до исплате. Одбачена је, као недозвољена, тужба у делу којим је тражено да се утврди да су ништаве одредбе члана 5. став 1. тачка 1. и члана 5. тачка 2. Уговора о кредиту од 19.04.2018. године. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова кредита исплати износ од 47.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 1213/19 од 30.01.2020. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1213/19 од 23.11.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу 1, 2. и 4. изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву који се односи на утврђење ништавости одредбе уговора о кредиту и враћање наплаћених трошкова обраде кредита. Тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужиоцу наплаћен. Код пресуђења није одступљено од правног става Врховног касационог суда, о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате поднета је дана 23.08.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела је износ од 8.182,73 динара.

Према члану 468. став 1. и став 4. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора побијаног дела не прелази поменути износ.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела испод наведеног законског лимита, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић